

Porkoláb Lászlóné

Barbarát egyik sorstársa az alábbi történettel pályázta

„A történetem nagyon régre nyúlik vissza- talán úgy 10 éve kezdődött minden. Orvostól orvosig jártam a tüneteimmel: az állandó alhasi fájdalommal, a rendszertelen ciklusaimmal, a véget nem érő menstruációimmal- de minden újabb és újabb vizsgálat eredménytelen volt- az én szempontomból. Persze dossziékba rendezve számtalan negatív lelet sorakozik a polcomon, de én mindig tudtam, hogy valami nincs rendben- az nem lehet, hogy ebben a formámban legyek „jól”. Végül eljutottam 2017-ben egy orvoshoz, aki foglalkozott azzal, amit mondtam, s bár eleinte ő sem hitt nekem, végül egy 7,5 cm-es petefészkekiszűrés után távolított el, s több összenövést a hashártyámról- kiderült, hogy endometriózisom van.

Korábban nem hallottam erről a betegségről. Nem tudtam mivel állok szemben. Azt hittem könnyebb lesz, hogy majd a műtét után jobban leszek, meggyógyulok, és végre én is olyan huszonéves nő lehetek, mint a velem egykorúak. Tévedtem. Az állapotom a műtétet követően valamelyest javult, de a folyamatos hormon szedése mellett sem szűntek meg a panaszaim. A műtét után néhány héttel minden úgy folytatódott, ahogyan korábban volt. Egyszerre éreztem félelmet, kétségbeesést, tehetetlenséget, kilátástalanságot. S hogy mi volt a legrosszabb? Beszélhettem én erről akárkinek: SENKI SEM ÉRTETTE.

2018 januárjában Porkoláb Lászlóné- Barbi, segítők társakat toborzott azért, hogy létrejöhessen Nyíregyházán az első Endometriózis Világnap. Jelentkeztem. Hogy mire és miért: azt magam sem tudtam.

Találkoztunk Barbival. Egy kávé társaságában hosszasan beszélgettünk, bemutatta az akkor fél éves gyönyörű kisbabáját: Virágot is. Hogy kellemes volt-e a beszélgetés? Határozottan nem! Két napig sírtam, teljesen magamba zuhantam annyira megviselt mindaz, amin ő az endometriózis miatt keresztülment, s rettenetesen megijedtem, hogy talán rám is ez vár.

Korábban soha nem találkoztam olyan hölgyekkel, akiknek endometriózisa lenne. Korábban soha nem tudtam olyan emberrel beszélgetni a saját problémáimról, aki valóban értené azt, amit mondok.

Nem volt könnyű a saját félelmeimen túllépni, de néhány nap után összeszedtem magam, s elég az önsajnálattól alapon ismét beszélgetni kezdtem Barbival.

Kicsivel több, mint egy év elteltével bátran merem kijelenteni, hogy az endometriózisban egyetlen jó dolog van: kettőnk igaz barátsága. Hogy mit kaptam Barbitól: barátságot, törődést, elfogadást, hitet, szeretetet!

Egy nagyon jó lelkű, tiszta szívű nő, aki végig csinált 2018-ban velem egy 6 hónapos gnrh kúrát, buzdított, hogy Budapesten felkeressek egy specialistát- többször megtettük együtt az oda-vissza 6 órás utat 10 perces vizsgálatokért. Ott volt velem mikor a gnrh-t követően megállapították, hogy ismét csokoládéciszták sorakoznak a petefészkeimben, s ott volt, amikor azt mondták, el kellene kezdeni a kivizsgálásokat azért, hogy a lombik programba belevághassunk a párommal.

Barbi nem csak engem támogat. Ő nem csak nekem szeretne segíteni. Szívügyének tekinti, hogy akinek tud- segítsen, hogy amiben tud- segítsen. Több, mint 10 műtéten van túl. Súlyos endometriózisa és adenomiózisa miatt minden nap hálát ad az égnek, hogy életet adhatott a kislányának Virágnak, és tudom, hogy minden nap azért küzd, hogy amíg ő él minden tőle telhetőt megtegyen azért, hogy sorstársainak könnyebb legyen, hogy megoldást találjanak erre a betegségre. Miért? Mert nem akarja, hogy egyszer a saját lányának is át kelljen élnie azt, amit neki; azt szeretné ha Virág boldog, kiegyensúlyozott életet élhessen: egészségesen. Azt szeretné, hogy ez mindenkinek megadathasson. A most generációinak és a jövő generációinak egyaránt. Éppen ezért bátran vállalja mindazt, amin ő keresztül megy. Rendszeresen posztol a mindennapjairól, a céljairól és az eredményeiről közösségi oldalakon- ezzel is buzdítva a sorstársait, erőt és hitet az másoknak.

Bár tavaly végül nem valósult meg a terve, de idén: március 23-án megfog: neki köszönhetően megrendezésre kerül az első Endometriózis Világnap Nyíregyházán- érte, Virágért, értünk-sortársaiért, mindenkiért. Figyelemfelkeltő kampány részeként Nőnapon sárga tulipánokat osztottunk Nyíregyháza több pontján. Nyíltan vállalta a betegségét a médiában: interjút adott a televízióban, cikke jelent meg a helyi újságban. Szerinte: nincs a témában tabu- beszélni kell róla!

Egy évvel ezelőtt még nem mertem erről a betegségről igazán beszélni- nem volt kivel, magam sem értettem mi történik velem. Neki köszönhetően az elmúlt egy évben sokat változtam. Erősödtem, s egyre nyíltabban vállalom fel én is ezt a betegséget. Azt hiszem, minden azzal kezdődik, hogy magunkat kell elfogadnunk. Az endometriózissal együtt kell szeretnünk a saját testünket, hisz lehet, hogy egész életünk során végig kísér minket. Erre Barbi tanított, s bár még dolgoznunk kell azon, hogy teljes mértékben elfogadjam ezt, de jó úton haladunk.

Az ő tapasztalata, meglátásai, önzetlen segítőkészandéka mind hozzájárult ahhoz, hogy lelkiileg erősödjek: hogy azt érezzem, hogy az endometriózissal is lehetek olyan, mint a huszoneves nők.

Rengeteg terve, célja van Barbinak, ami a betegséggel kapcsolatos- s tudom, hogy mindet meg is fogja valósítani. Hálás vagyok a sorsnak, hogy találkoztunk, és köszönöm neki mindazt, amit mindenem felülkerekedve értünk tesz: ezért legyen ő az Endometriózis Nagykövete.”